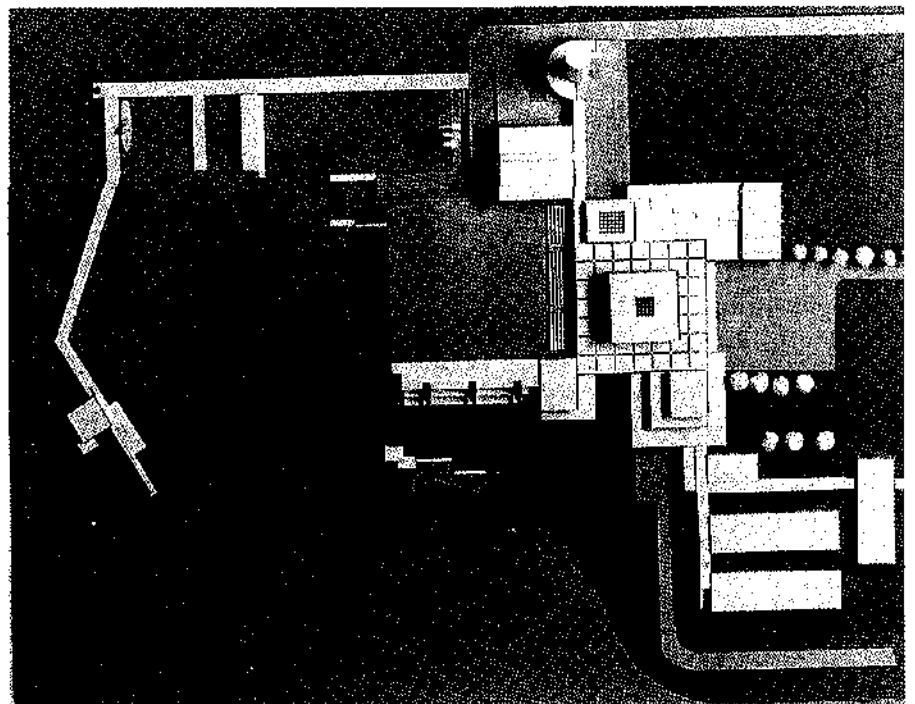
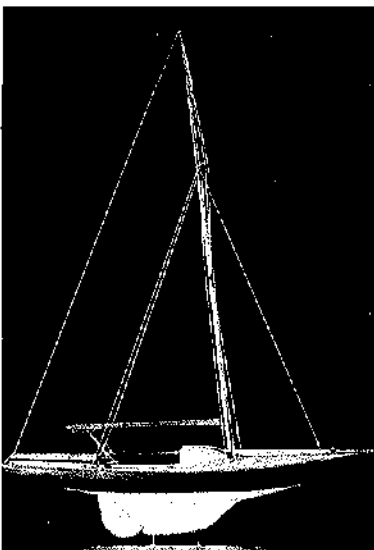
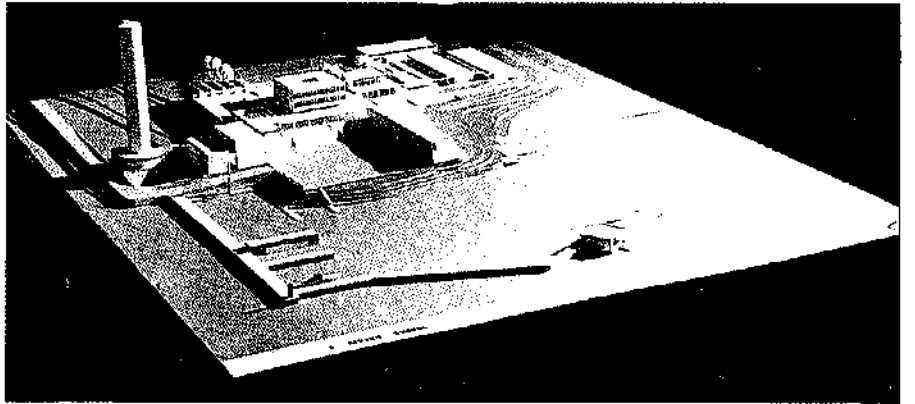
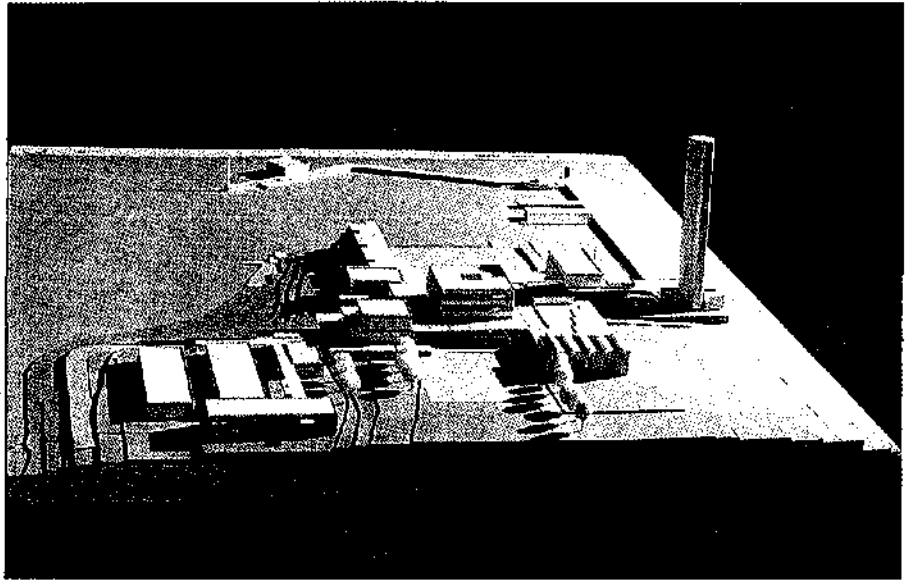
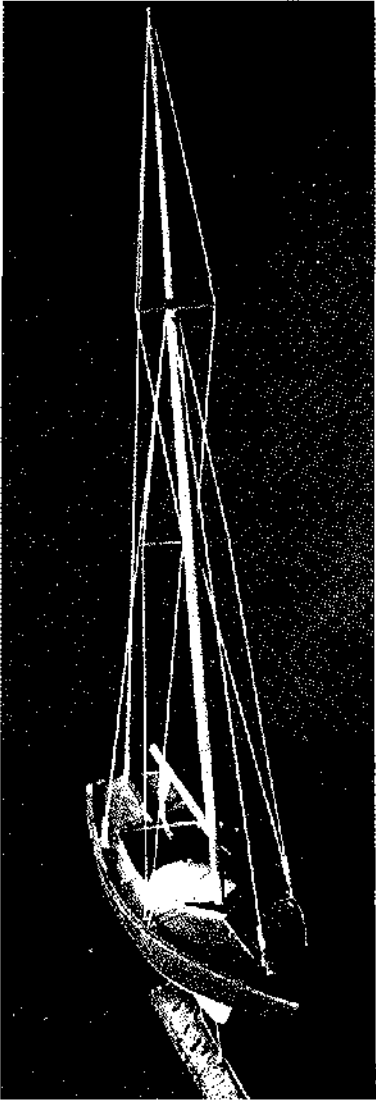

In Memoriam

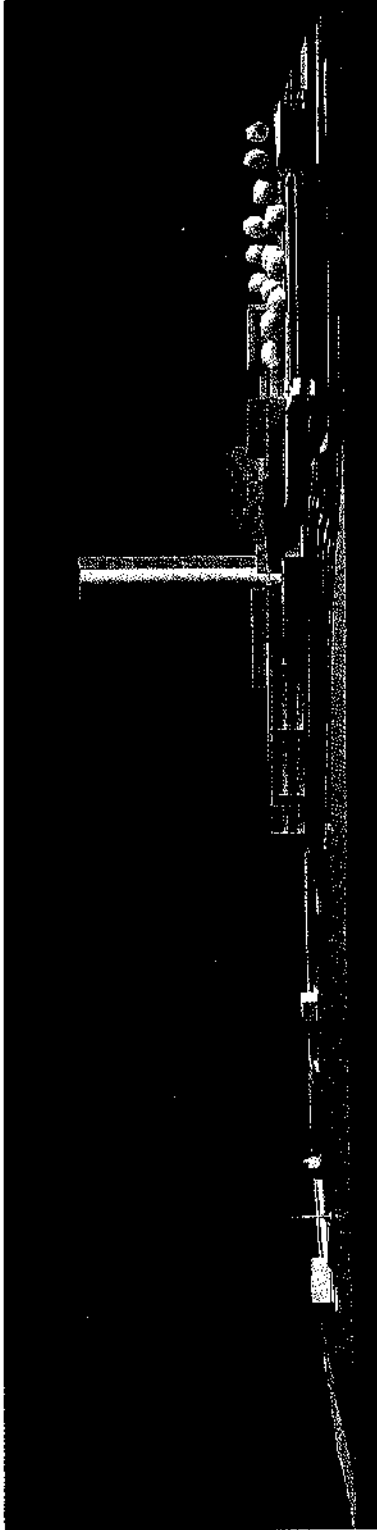
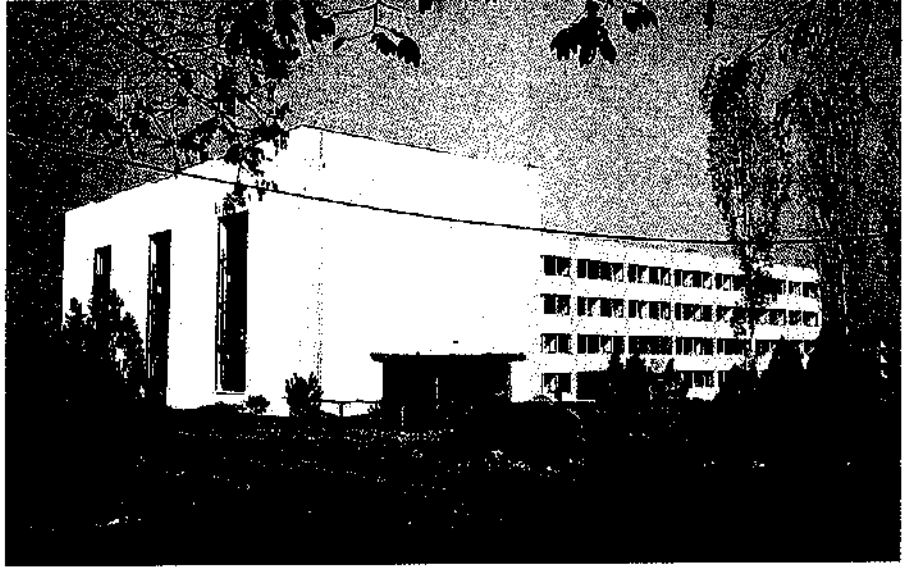
ÖNDER SEREN 1936 - 1995

Anısına

Dalgıç Okulu, 1967.

Fen Fakültesi, Sınav Kimya Binası, Ankara,
1970

Dalgıç Okulu, 1967.

ÖNDER İÇİN

yaşlandıkça yeşeren sularında
bir körfezin
biz geçerken hemen silinen
tebessümler çizerken
dümen izlerimizde

tuzlu ıslak
bir yanaktı yaşam
ve akşam birden dönünce
ömür denen o rüzgar

kimimiz daha erken çıkardı
o kapkara karaya
ardında
bence biraz muzip
ve ipince
bir tad bırakarak
denizin o kocaman adında

Erhan Acar

SÖZ VE MADDE

Ölüm bizi hep boş bir an'ımızda yakalıyor: Öyle sanıyoruz. Ne zaman bir yakınımız ölse, biz onun ölümünü ölüyoruz çünkü; her zaman yepyeni, tertemiz bir ölümü yaşıyoruz. Oysa ölüm tek kişilik bir etkinliktir, ama ve belki de bu yüzden, ölüme alışılmaz da. 'Yalnız aşkı vardır aşık olanın' diyen Cemal Süreya gibi, yaşamsal bir diğer öge hakkında da şu söylenebilir: 'Yalnız ölüsü vardır ölüsü olanın'.

Madde olarak beden ortadan çekilince kimliğin uçup giden, günübürlük gibi görünen yanlarının, bir dersteki coşkulu ama bilgece gülüşün, el-kol hareketleriyle yaratılan/kazanılan davranış mekanının, tebeşirle yoğrulup deniz ve güneş etkisiyle yarılan emekçi ellerin, ayrıntıdan ayrıntıya bir atlı gibi (ama fransızca karşılığıyla 'şövalye' gibi demek gerek) koşuşturup duran zihnin (daha dün olur alan yazı duruyor önümde: Türk Patent Enstitüsü Patent Dairesi Bşk... ahşap yonga karışımı panolar... Ö.Seren'in hazırlamış olduğu ek rapor...), alnını kırıştırmasından anlaşılacak ağır yaşam koşullarının, havada asılı gibi kalan 'di mi yani?'lerin, dostça-ağabeyce sırt-omuz sıvazlamaların, en küçük bir insanlık dışı uygulamaya isyan edişlerin sahneye çıktığı ve sahnede kaldığı görülüyor. Varoluşun sözel yanlarının egemenliği... Sözel olan ilk kez maddeye karşı egemen oluyor artık: Paradoksal bir biçimde madde biçim değiştirdiğinde sözel olan öne çıkıyor. Tinsel olana karşı tinsel, nicel olana karşı nitel, 'maddi' olana karşı 'manevi' özellikler kalıcı oluyor artık.

Öyleyse bırakın anılarımızın yaşama başlasın; düşlerimizin, ütopyalarımızın, düşüncelerimizin, umutlarımızın, güzelliklerimizin, sevgilerimizin, kavuşmalarımızın, sabırlarımızın, dayanışmalarımızın yaşamı başlasın, Sözel olanın etkisi ilk kez maddeyi sarsın. Tin, tenin, sırtını yere getirsin. 'Manevi' değerler peşinde olanların 'maddiyata' yılan gibi sarıldıkları bir denizde yüzmeyi bilen (kaç yıldır, sonunda öğrenen) maddeciler, bırakın ilk kez tinden ve sözden yana ağırlıklarını koysunlar. Ve fonda, onun gevrek güçlüsü işitilsin: 'Adamlara bak, aldattım onları!'

Sonbahar hızlı geldi biliyorsun ve son yaprak da indi yere. Kaç gündür kar yağıyor ve olumlu yanına bak: Karlı bir gece, ve dağlar dünyayı aydınlatıyor Önder Abi.

Önder Abi!!...

Ali Cengizkan

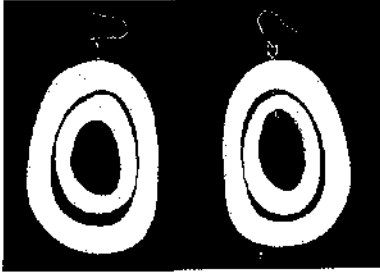
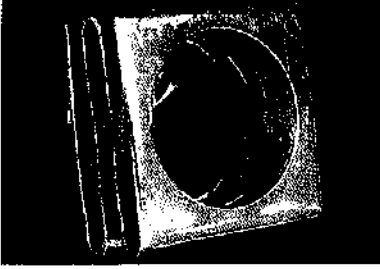
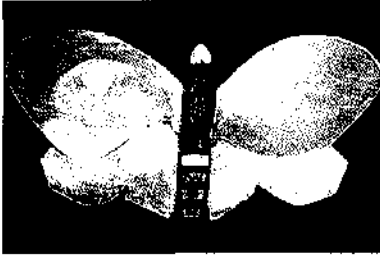
ÖNDER SEREN'İN ARDINDAN

Kendi kendime defalarca sordum. Çok sevilen insanlar sevgilerini kanıtlamak için mi bu dünyadan erken ayrılıyorlar? Bir türlü bunun cevabını bulamadım. Edindiğim tecrübelerden böyle aramızdan ayrılıp sevgilerini bizlere bırakanların ardından konuşmak veya yazmak dünyadaki en zor görevlerinden biri.

Önder'i 35 yılın üstünde bir zamandiliminde hatırlıyorum. Üniversite'nin meclis bahçesindeki barakalı kampusunda öğrenci olarak karşımıza çıkmıştı. Yüzünden eksik olmayan güllüklüklerle bazen hoca, bazen de ağabey diyerek bana seslenirdi. Cana yakınlığı, becerikliliği, arkadaş dostluğu ve espiyi dolu hazinesiyse mimarlık eğitimine sevgisini akıttı.

Mesleği yanında deniz en büyük aşkı idi. Tekne kullanmak, sualtı sporları yapmak, batık teknelere dalmak, balık avlamak en büyük tutkuları idi. Batık dalışlarını yaptığı Bodrum'dan her dönüşünde denizin derinliklerindeki kalıntıları nasıl su yüzüne çıkardıklarını ballandıra ballandıra bizlere anlatırdı. Bana deniz ve dalma aşkını aşılayan o olmuştur.

Mezuniyetinden sonra bir süre bizlerden ayrılıp Ankara Üniversitesi Planlama Ofisi'nde başarılı çalışmalarını sürdürdü. Ama mezun olduğu Üniversitesi'ne tutkusunu akademik çalışmalara katılmak üzere döndüğünde kanıtladı. Üniversite çatısı altında bulunduğu süre akademik çalışmaları yanında etrafında yarattığı sevgi çemberi ile çevresindeki insanları kendine bağlamasını bildi. Uzun süre verdiğim derslerimde bana ortaklık yaptı, sorumlulukları paylaştı.

Kayıbımız büyüktür. Fakat hatıralarımızla onu yaşatacağımıza inanıyorum. Bir zamanlar öğrencim, sonraları meslekdaşım ve ders ortağım, can arkadaşım ÖNDER'i sevgi dolu hislerimle anıyor kendisini ODTÜ Mimarlık Fakültesi'nin tarihine gömüyorum. Ruhun şadolsun Karşıyaka'lı ÖNDER!

Adnan Taşpınar

Bence, insan olmanın en zor yönü, çevremizde yaşamı anlamlı kılan değerlerin yok olması durumunda dahi, bir şekilde varlığımızı sürdürmek gerekliliğini duyuyor olmamız. Destek aldığımız, güvendiğimiz, sevdiğimiz kişilerin yitilmesi, bizi, kendi yaşamımızın anlamını sorgulamaya yönlendiriyor. Önder'in kaybı bana bütün bunları bir kere daha yaşattı. Birlikte olabilmekten son derece keyif aldığım bu çok eski ve değerli dostumu içim yanarak arıyorum.

Biz mimarlık eğitimine beraber başladık. Önder sınıfımıza, İzmir'liliğinin (daha doğrusu o zamanlar hep düzelttiği gibi 'Karşıyakalı' olmanın) getirdiği deniz kokanı, sağlıklı, yelken açmış coşkusunu taşıdı. Buna İstanbul'da geçirdiği lise hayatının verdiği dopdolu yaşanmış, bir delikanlılık da eklenince, Önder kısa zamanda hepimizin ağabeyi oluverdi. Hemen her konuda kendisine danışır, şaka yollu ama çok insancıl, daima mantığa ve deneyimlerine dayanan tavsiyelerini dinlemekten zevk duyardım. Bu durum yıllar boyu çeşitli ortamlarda sürdü ve sevgili Önder'e hayranlık karışık tiyakiliğim artarak vazgeçilmez bir alışkanlık halini aldı.

Onun mesleki ve hocalık hasletlerini anlatmaya gerek duymuyorum. Zira Önder Hoca, Mimarlık Bölümü'nde, yapı konularında hoca-talebe-teknisyen-idareci herkesin aklına gelen ilk isim, danışılacak ilk kişi idi. Bunda geniş bilgi ve birikimine ilaveten herkesle en doğru diyalogu kurabilme özelliğinin etkili olduğunu düşünüyorum. Bütün ilişkilerini insanca, sonsuz bir hoşgörü ve özveri ile yıllarca yürüttü.

Ve sonra bir gün, adeta çıkmak istemezcesine, odasına girip kapıyı içerden kilitledi. Günün yorgunluğunu çıkarmak için ayağını uzatıp oturdu ve bir sigara yaktı. Sigarasının külü hala odasında duruyor. Ve ben, beraber olduğumuz her zaman beni güldürebilen Önder için ağlamaktan başka birşey yapamıyorum.

Kadriye Seyithanoğlu

Önder bilgili, hünerli ve sevecen insandı.

Bilgisi pazarlanmak için değil, paylaşılmak içindi.

En erken yaşlardan başlayarak edinilmiş bilgilerini bize büyük bir alçak gönüllülikle, hayat hikayeleri ve şakaları arasında kaşaleyip aktardı.

Hünerliliği, becerileri kadar bilgisinin de çocuğuydu; bilgilerini somutlaştırma aracıydı. Hünerlerinin ürünleri ise, hepimizin malıydı.

Sevgisi, ortaklaşa tad alınacak güzelliklere adanmıştı; sevgi, beraberliklerin harcıydı.

